

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Η έκαστε σοκολάτες του Δηλητηριώδη. Πώς ψηφίστηκε ο προϋπολογισμός. Όπου άναστατάει τη Βουλή ο περιφημος Τρι- ζώνης. Και η συνεδρίασις του...Κυνοβούλιου ο δικαστικός. Το πρώτο Έλληνικό Ψωρηκό και η λίκνη ποιησις. Το κατέρωθεν της κέρης του Νέτη Μπότσορη. Η τελευταίος στιγμής του Καρζιόκακη. Ένα τετραστιχο του Σουρη. Πώς την έπαθε ο Νεμωρχής Πατρών. κτλ.



ΤΑ ΦΟΡΑ Ο ΜΑΖΑΡΙΩΤΗΣ ΔΗΛΗΤΗΡΙΩΝΗΣ, γιά να κρατήσει τους βουλευτές του και να μη φεύγουν, σέ μια άπονευτία της Βουλής, διά τών φόβων της ένδοξοσος περι άσπασίας, στη μιά αυτιά τα μεσάνυχτα τους είδοποισε ότι παράγγειλε 100 σοκολάτες, με όλα τα βοστραμάτα, στον Ζαχαράτου.

Συγγνώμος όμως είδοποισε και το καφετίνο του Ζαχαράτου τις σοκολάτες να τις φέρη...μετά μιάμιση ώρα.

Επί μιάμιση ώρα οι βουλευτές δεικνυζόντο με το γλάδ όνειρο της σοκολάτας, την όποιαν όμως έβλεπαν στίς δύο το πρωί, και αυτήν όχι ζεστήν, διότι ως να τών φέρουν μέσα στην άψωσσα, είχε παροξύνει...

Έτσι όμως τη βοήθεια έδειχνε, χωρίς τών τεύχασμα του Δηλητηριώδη, έψηφίσθη ο προϋπολογισμός του μακαριού Ρόμα και του Σουρη.

Άλλα ή σοκολάτα αυτή είχε και άλλες συνέπειες στη Βουλή. Το καφετίνο του Ζαχαράτου τότε είχε έναν σάβλο, τον περιφημο Τριζώνη, φίλον όλων των πελατών του καφετινού και κατά συνέπεια και τών βουλευτών.

Ο Τριζώνης λοιπόν παρακολούθησε τα γκαρσόνια, που πήγαιναν τις σοκολάτες και τα βοστραμάτα στη Βουλή. Κι όταν υπήξε μέσα στη Βουλή και μισρήθηκε τούς φίλους του, που ήταν στην άψωσσα τών συνεδριάσεων, εισερχόσες μέζους αυτών και στογγυλοκάθησε πλάι τους. Κατ' όσδενα δε λόγον έννοωσε να φάγη, όταν τών διαώρισε. Σάν γνήσιος βουλευτής τις έσπασηs έκείνηs, όταν τών έδωσαν από την πτέρυγα της συμπολιτεύσεως, κατέβηκε στην της άμιπολιτεύσεως και μολίς τα έβγαζε σούρα και έκει, ξαναπήγαινε με την...Κυβέρνηση!

Παρέστη λοιπόν άνάγη να δικασθή ο πρόεδρος για λίγα λεπτά τη συνεδρίασι και να βγούν όλοι οι βουλευτά Έξω από την άψωσσα, γιά να εισαφερσθή άπο...άποσπορησι και ο Τριζώνης!

Κι Έτσι έγινε «Κυνοβούλιον» το Κοινοβούλιον, όπως άστειρωμένος ειπε, σάν Ξανόχσις ή συνεδρίασις, ο μακαριός Χατζηπέτρος.

Το πρώτο θεωρητικό του Έλληνικού Στόλου ήταν ή θεωρητικός «Βασιλεύς Γεωργίος», ή όποια ένταξη γινήθη τα πρώτα χρόνια της καθόδου του βασιλεύς Γεωργίου στην Έλλάδα.

Γιά την παραγγελία του θεωρητικού αυτού έληγαν στην Άγγλία είκοσι Έλληνες ναυτικοί, με επί κεφαλής τόν μακαριότη Πιερόφιτη Δεωνίδα Παλάσκα.

Όταν ή θεωρητικός ήλθε στην Έλλάδα, τόσο έμείθσαν οι Έλληνες από ένδοξασιά και τόση έξαση έπαθαν τα θεριά μαλλά τους, που νόμισαν πως όριαν την...Πόλι!...

Άμέσως λοιπόν οι λαϊκοί ποιητά άκόνασαν τις...λέγκες τους και γράψανε γιά το πολεμικό μας καράβι το χειρότερο και πιο άνοσούο ποίημα, που έβγαλε ή φαντασία και ή έμπειρις του Έλληνικού λαού. Άπό το ποίημα αυτό άναγάρφωσαν τούς κατωτέρω διασωθέντας στίχους, γιά...δέγμα:

Πατόρι της Έλλάδος, είν' ο Γεώργιος, βυθίζει και βουλιάζει κάτω στά ρέμματα, σάν ριζή του κανόνι, το πρώτο νούμερο, θά τρανιάζει ή Πόλι, με όλα τα τζαμιά!...

Και εις άλλα... με βγειαν!...

Κοντά στά Άγραφα ο Νότης Μπότσορης, στα πρώτα χρόνια της Έπαναστάσεως, πολεμωσε με τούς Τούρκους.

Μαζύ τόν πολεμώσαν ή γυναίκα και ή κόρη του.

Στη μάχη τσακίσαν οι Έλληνες, πληθώθηκε ή γυναίκα του Νότη Μπότσορη και ή κόρη της, γιά να να την πάρουν οι Τουρκαρβάνι...

πως τα μαλλιά εά· λά· γκαρσόν», που παρουσιάζουν την γυναίκα σάν νοσήλευτο κληροιά, κολλάνενα περισσότερο την όμορφιά της; Καθόλου λοιπόν περίεργο, άν δοσμε καμιά μέρα τις κυρίες να μαδοίν το κρανίο τους και να χρενιάζονται εά· λά· φαλάκρας!...

Άλλωστε, δεν θά προτιμησίτουν, γιάτι σε πολλές φυλές της Άφρικής ή γυναίκες και σήμερα άκόμη ένοσούν το κεφάλι τους έντελωs και άφήνουν μόνο στην κορυφή μια φούντα, την όποια χρενιάζουν και στολίζουν με καρδέλλες, λουλουδιά, κτλ. Έπίσης και σε πολλές φυλές Έσθροβόριων κάθε παντομένη γυναίκα, εις ένδοξην έποταγής, ένοσίδταν έντελωs και παρθέρις τα μαλλιά της στον σάγγρο της, ο όποιος τα φορούσε γιά στολιά. Άφού λοιπόν ήσαν εδω τόσος μόδες τών αγριών, γιάτι να μην έσθη και ή φαλάκρα;

τες, φορώθηκε τη μητέρα της στους ώμους της και άρχισε να φεύγει. Άπο πίσω της όμως την κληρονομή ένας Τουρκαρβάνος. Μολίς τόν είδε ή κόρη και κατάλαβε ότι φά την έβλεπε, έπεσε, μαζύ με την μητέρα της, μέσα στο ποτάμι, τόν Άγγέλω, γιά να παγή.

—Είνε κόρη να γαθήs! Έδωα Έξω και δεν θά σε πειράξω, της φώναξε από πάνω απ' την όβρη ο Τουρκαρβανίτης.

—Τότε, άν είν' έτσι, δώσε μου το ζωνάρι σου να πιαστώ, του άπάντησε έκείνη.

Ο Άλβανός έφωξε στο ποτάμι την άβρη του ζωναριού του, ή κόρη του Νότη Μπότσορη την άρπαξε, το τραβήξε με δύναμη και τόν έφορξε και' αυτών μέσα στο νερό, όπου πνίγηκε, γιάτι δεν ήξερε κολύμπι.

Όταν ξεψυχοσέ ο Καρζιόκακης, ζήτησε να του φέρουν τόν πνευματικό του και δύο απ' τούς πιο γενναίους δόλοαρχούς, τόν Χριστόδουλο Χατζηπέτρο και τόν Γαβριήλο Γρίβα, που ήσαν και άρχηγοί του «Γάματος τών Παλαιηρωτών», τού πιο γενναίου από τα τέγχασμα που είχε.

—Έλάτε τώρα να σάς φίλωσ! τούς ειπε ο ηρωικός στρατηγός. Κι' άφού τούς φίλωσε, παράδωσε την ψυχή του στο Θεό.

Την 25ην Μαρτίου του 1897, πριν άκόμη έκταγει ο Έλληνοτουρκικός πόλεμος, ο Γαβριήλδης παρακάλεσε τών Σουρη και του γράφη για την «Αζωτόα τών πανηγυριών της ημέρας».

Κι' ο Σουρηs, στίς δύο διότχα, ειπε τόσα πράγματα, που δεν τα είπαν σε δεκάδες στίχων ο άλλοι της ημέρας ποιητά:

Χίλιες φορές άθάνατοι, πατέρες Τουρκομάχοι, σεις που τόν Μάρτη κάνατε μια τέτοια δόξα [νάχη... Χίλιες φορές άθάνατοι, χίλιες φορές λιοντα- [ρια, σ' όλο τον κόσμο δείξατε πως είστε παλληκα- [ρια...]

Μιά φορά, θά ειπε από τότε 35-40 χρόνια, ένας ποιητής της Πατρών πήγε στο Νουάορη Άγαιοπρω- και του ζήτησε να του διορήσει κάποιο γαρφέ.

Ο Νουάορηs ζήτησε να ιδή προηγουμένως τόν έποητήμο γαρφέ.

Στόν βουλευτή όμως φάνηκε αυτό πάρα πολύ παρ- άξενο.

—Μά τί, στα δόντια θά τόν κριτάξης; ειπε στόν Νουάορη, με κάποια έκπληξη.

—Γιατί όχι; άπάντησε ο Νουάορηs. Μπορεί να ειπε από έσείνα τα όντα, που τα κριτάξουν κυρίες στα δόντια.

—Δέν έβρις δικη, τού άπάντησε τότε ο βουλευτής. Έγω, όταν σε διοήσω ή Κυβέρνησις, δεν σ' ε- κριτάξω στα δόντια!...

Και έπειθι ο Νουάορηs δεν ήταν άρεστόs στόν βουλευτή, έπιασε άπο μια βδομάδα μετετέθη τηλεγραμμάς.

Αυτό το ανέκδοτο το δηργίτο συχνά ο μακαριός Δημήτριος Άναστασόπουλος ο Άθηνάιος.

Κατά μίαν στατιστικήν του έποηγίου τών Έσθροβικών, που έγινε στα 1899, σε όλη την Έλλάδα ήσαν 142.000 άλογα. Σκελιά φορο- λογημένα 25.000. Όνοι 43.000. Και καμήλεs 100.

Όταν διάβασε την στατιστική αυτή ο Λεβίδης, τού φάνηκε ή κα- μηλεs πάρα πολλές, εν άντιθέσει προς τούς όνους, τούς όποιους βρισκε πολύ λίγους γιά...την Έλλάδα. Και ειπε το έξης διαφοροποιημένο:

—Φαίνεται ότι δεν άπεγάρφωσαν όλοι οι όνοι, όσοι ζούνε και ύπη- ρετούνε στην Έλλάδα σήμερα!...

Όταν ο Δηλητηριώδης ήταν σωματάρης, έξησε επί κάμποσον καιρό τη ζωή του άροθαδισασμένου. Τόν λόγο όμως που ματαώθηκε το σνο- νοκείσιο έκείνο κανείς δεν τόν ξέρει, γιάτι ο Δηλητηριώδης άπέφυγε να μιλή γι' αυτό.

Κάποτε, σε μια έκδρομή στην Όλιμπία, μισροστά σε πολλές κυρίες και κυρίους, ο Δηλητηριώδης έκανε πρόποσι έντε το γάμο και συνέ- σπηση στους άνάπακτους φίλους του να παντρευτήν.

—Άλλά σεις, κύριε πρόεδρε, γιάτι δεν παντρευτήκατε; τόν ρώ- τησε τότε μια κυρία. Μήπως έπιχε κανένας λόγος;

—Ά, μπά! Κανείς, άπάντησε ο Δηλητηριώδης. Η νύφη μόνο ήταν σωματάρης, ενώ έγω ήμιον άδύνατος. Αυτό μ' έκανε να διατάξω γιά το άν θά μτροφώσα κα σρωσώσα...τα βάρη του γάμου!...